

การเสริมสร้างวินัย คุณธรรมและ
จริยธรรม และการป้องกันการทุจริตให้แก่
พนักงาน เจ้าหน้าที่และประชาชน

สำนักปลัด

งานกฎหมายและคดี

องค์การบริหารส่วนตำบลชัยภูมิ

www.chaijumphon.go.th

๑. กฎหมายใหม่

การกำหนดหลักเกณฑ์การใช้จ่ายเงินอุดหนุนราชการเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน

ด้วยระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยเงินอุดหนุนราชการเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๖๒ ข้อ ๒๗ กำหนดให้การใช้จ่ายเงินอุดหนุนราชการเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินให้จ่ายเป็นค่าใช้จ่ายตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และอัตราที่กระทรวงการคลังกำหนด

กระทรวงการคลังจึงกำหนดหลักเกณฑ์การใช้จ่ายเงินอุดหนุนราชการเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๖๓ ขึ้นใช้บังคับ ซึ่งตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยค่าใช้จ่ายเพื่อช่วยเหลือประชาชน ตามอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๖๐ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๑ ในการช่วยเหลือผู้ประสบสาธารณภัย หรือภัยพิบัติฉุกเฉิน ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพิจารณาใช้จ่ายงบประมาณช่วยเหลือประชาชนตามหลักเกณฑ์ของกระทรวงการคลัง โดยอนุโลม

ทั้งนี้ หลักเกณฑ์การใช้จ่ายเงินอุดหนุนราชการเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๖๓ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๓ เป็นต้นไป

๒. ข้อหาหรือคำพิพากษาที่น่าสนใจ

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๗๑๖/๒๕๕๗

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของกิจการฟาร์มเลี้ยงสุกร ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดี (นายกองค์การบริหารส่วนตำบล) ได้ออกใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทฟาร์มเลี้ยงสุกร เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ โดยให้ใช้ได้จนถึงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ต่อมาเมื่อมีราษฎรได้ร้องเรียนให้ดำเนินการแก้ไขฟาร์มเลี้ยงสุกรส่งกลิ่นเหม็นรบกวน ผู้ถูกฟ้องคดีจึงจัดให้มีการประชุมร่วมกันเพื่อแก้ไขปัญหาในวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๑ โดยมีผู้ที่เกี่ยวข้องหลายฝ่ายเข้าร่วมประชุม และที่ประชุมมีมติให้ผู้ฟ้องคดี เลิกกิจการฟาร์มเลี้ยงสุกร หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นแบบคำขอรื้อบใบอนุญาตต่ออายุใบอนุญาต ฉบับลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๕๑ ขอประกอบกิจการฟาร์มเลี้ยงสุกร แต่ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๑ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่าไม่อาจดำเนินการต่ออายุใบอนุญาตให้ได้ เนื่องจากมติของที่ประชุมเมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๑ ให้ผู้ฟ้องคดีเลิกกิจการฟาร์มเลี้ยงสุกร ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๑ ได้แย้งคำสั่งที่ปฏิเสธไม่ต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการ และผู้ถูกฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๑ แจ้งไม่ต่ออายุใบอนุญาตให้กับผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงขอให้ศาลปกครองมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีตามหนังสือลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๑ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๑ ปฏิเสธไม่ต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นคำสั่งทางปกครอง ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งผู้ฟ้องคดีต้องดำเนินการอุทธรณ์คำสั่งตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะสำหรับกรณีนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีโดยมีเนื้อหาโต้แย้งคำสั่งที่ปฏิเสธไม่ต่ออายุใบอนุญาต

ประกอบกิจการให้แก่ผู้ฟ้องคดี กรณีจึงถือได้ว่าหนังสือของผู้ฟ้องคดีเป็นคำอุทธรณ์ และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้รับอุทธรณ์ไว้แล้ววินิจฉัยอุทธรณ์ โดยไม่ได้ดำเนินการส่งคำอุทธรณ์ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขวินิจฉัยอุทธรณ์ ตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และมีหนังสือลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๑ แจ้งไม่ต่ออายุใบอนุญาตให้แก่ผู้ฟ้องคดี จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการแก้ไขความเดือดร้อน หรือเสียหายตามขั้นตอนและวิธีการที่กฎหมายกำหนดไว้และได้มีการสั่งการตามกฎหมายนั้นแล้ว ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ถึงแม้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ภายหลังใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทฟาร์มเลี้ยงสุกรของผู้ฟ้องคดีสิ้นสุดลงในวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ โดยได้ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตการประกอบกิจการเลี้ยงสุกร เมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๕๑ อันเป็นการยื่นคำขอเมื่อล่วงพ้นกำหนดสามสิบวันตามข้อ ๑๓ ของข้อบังคับ เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้ว แต่เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๑ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่าไม่สามารถดำเนินการต่ออายุใบอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีได้ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่สามารถแก้ไขกลิ่นเหม็นรบกวนจากฟาร์มเลี้ยงสุกรได้และที่ประชุมในวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๑ มีมติให้ผู้ฟ้องคดียุติกิจการฟาร์มเลี้ยงสุกร โดยไม่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้อ้างเหตุที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาตามข้อ ๑๓ ของข้อบังคับขึ้นกล่าวอ้าง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้หยิบยกเรื่องดังกล่าวเพื่อตัดพ้องของผู้ฟ้องคดีในชั้นศาล จึงย่อมไม่เป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี

เมื่อฟาร์มเลี้ยงสุกรของผู้ฟ้องคดีตั้งอยู่ใกล้กับศูนย์เด็กเล็กประมาณ ๕๐๐ ถึง ๖๐๐ เมตร และที่ชุมชนเป็นฟาร์มขนาดกลางมีพื้นที่ ๙๒๐ ตารางเมตร และเป็นโรงเรือนปิด ได้รับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๔ มีระบบบำบัดน้ำเสียที่ผ่านระบบก๊าซชีวภาพและสระพักเก็บน้ำเพื่อการหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่โดยได้รับเงินสนับสนุนจากกองทุนเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน สำนักงานนโยบายและแผนพลังงาน (สนพ.) การก่อสร้างและติดตั้งระบบก๊าซชีวภาพจะอยู่ภายใต้การควบคุมโดยสถานเทคโนโลยีก๊าซชีวภาพ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ซึ่งเมื่อพิจารณาข้อเสนอมหาวิทยาลัยในการติดตั้งระบบก๊าซชีวภาพ รุ่น MC-UASB ๑ ขนาด ๑๕๐ ลูกบาศก์เมตร ที่ใช้ในฟาร์มของผู้ฟ้องคดีในด้านสิ่งแวดล้อมคาดว่าจะด้านกลิ่นและแมลงวันมากกว่าร้อยละ ๙๐ ลดการแพร่กระจายของก๊าซมีเทนมากกว่าร้อยละ ๙๐ และสามารถบำบัดน้ำเสียได้ตามเกณฑ์มาตรฐานน้ำทิ้งของกรมควบคุมมลพิษ ต่อมา เมื่อผู้ฟ้องคดีได้นำสุกรรุ่นแรกมาเลี้ยงแต่ก่อนสิ้นสุดการเลี้ยงรุ่นแรกได้มีการร้องเรียนว่ามีกลิ่นเหม็นรบกวนจากฟาร์มเลี้ยงสุกรของผู้ฟ้องคดีผู้ถูกฟ้องคดีและเจ้าหน้าที่ประกอบด้วย เจ้าหน้าที่บริหารงานปศุสัตว์ ปลัดอำเภอ สาธารณสุขอำเภอ และเจ้าหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้องอีก ๒ คน ได้เข้าร่วมตรวจสอบฟาร์มเลี้ยงสุกรของผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ผลการตรวจสอบไม่พบกลิ่นรุนแรง จนเป็นเหตุเดือดร้อนรำคาญ แต่เนื่องจากผู้ฟ้องคดียังไม่ได้ขออนุญาตการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ จึงให้ผู้ฟ้องคดีไปดำเนินการขอรับใบอนุญาตให้ถูกต้องตามข้อบังคับ พร้อมกับให้เก็บตัวอย่างน้ำเสียส่งตรวจตามระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ทำฝาปิดท่อสูบลึงปฏิกรณ์เพื่อป้องกัน แมลงวัน หนู หรือกลิ่นเหม็น และให้ทำความสะอาดโรงเรือนอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งต่อมาผู้ฟ้องคดี ได้ยื่นคำขอและผู้ถูกฟ้องคดีได้ออกใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายให้ผู้ฟ้องคดีประกอบกิจการประเภทฟาร์มเลี้ยงสุกร โดยใบอนุญาตใช้ได้ถึงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ จึงฟังได้ว่าขณะนั้นระบบ

บำบัดน้ำเสียในฟาร์มของผู้ฟ้องคดีมีประสิทธิภาพเพียงพอในการแก้ไข ปัญหาเหตุเดือดร้อนรำคาญ จนเหตุเดือดร้อนรำคาญไม่มีความร้ายแรงถึงขนาดจะก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน หรือมีผลกระทบต่อสถานะความเป็นอยู่ที่เหมาะสม กับการดำรงชีพของผู้อยู่อาศัยข้างเคียงตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๒๕

แม้ต่อมา นาย ส. ได้ยื่นคำร้องลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๐ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดี ตรวจสอบสาเหตุปลา ซึ่งเลี้ยงไว้ในบ่อติดกับเหมืองน้ำทุ่งยาวและใกล้กับฟาร์มเลี้ยงสุกรของผู้ฟ้องคดีตายเป็นจำนวนมาก ผู้ถูกฟ้องคดีได้มอบให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องรวมทั้งผู้ฟ้องคดีร่วมกันตรวจสอบสาเหตุเมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๐ แต่ไม่ปรากฏรายงานผลการตรวจสอบว่า มีความเกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุกรของผู้ฟ้องคดี อีกทั้งในเวลาต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีได้รับการร้องเรียนจากราษฎรว่าได้รับความเดือดร้อนจากกลิ่นรบกวนจากฟาร์มเลี้ยงสุกร ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ได้ชี้แจงต่อที่ประชุม เมื่อวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๑ ว่า เนื่องจากขณะนั้นเป็นช่วงหน้าหนาวมีความกดอากาศต่ำ ทำให้กลิ่นลอยต่ำ และกลิ่นอาจจะมาจากด้านหลังของฟาร์มระบายอากาศ และจะแก้ไขโดยทำให้กลิ่นลอยสูงขึ้นด้วยการนำแผ่นสังกะสีมาล้อมด้านหลังฟาร์มเพื่อให้ลมที่ระบายออกมาได้ปะทะกับสังกะสีแล้วลอยสูงขึ้น ซึ่งเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีพร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ได้ไปตรวจฟาร์มเลี้ยงสุกรของผู้ฟ้องคดีอีกครั้งในวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๑ ก็พบว่ากลิ่นเหม็นด้านหลังฟาร์มเกิดจากฟาร์มดูดอากาศภายในฟาร์มกระจายออกไปตามกระแสลม ซึ่งผู้ฟ้องคดีรับว่าจะก่อสร้างกำแพงกันลม ด้านหลังฟาร์มโดยด้านล่างจะก่อด้วยอิฐบล็อกแนวบนจะปิดด้วยสังกะสี และจะดำเนินการก่อกำแพงรอบฟาร์ม คาดว่าจะแล้วเสร็จภายใน ๑ เดือน เห็นว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ต่อใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามคำขอของผู้ฟ้องคดีโดยมิได้ติดตามหรือออกไปตรวจสอบสถานที่ว่าผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขเรื่องปัญหากลิ่นรบกวนแล้วหรือไม่ และกลิ่นรบกวนยังคงมีอยู่ถึงขนาดที่จะก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน หรือมีผลกระทบต่อสถานะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมของผู้อยู่อาศัยข้างเคียงหรือไม่ แต่กลับอ้างเพียงมติในการประชุมของตัวแทนที่ได้รับผลกระทบเมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๑ ที่ให้ผู้ฟ้องคดี ยุติการประกอบกิจการมาเป็นเหตุไม่ต่อใบอนุญาต ทั้งที่ในการประชุมครั้งดังกล่าว ข้อเท็จจริงยังฟังไม่ยุติว่ายังมีกลิ่นรบกวนจากฟาร์มถึงขนาดที่จะก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชนหรือไม่ คงมีเพียงผู้แทนของผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนกล่าวอ้างเพียงฝ่ายเดียว โดยไม่มีข้อเท็จจริงอื่นมาสนับสนุนอีก กรณีจึงเป็นการรับฟังพยานหลักฐานหรือข้อเท็จจริงที่ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของมาตรา ๒๘ และมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

พิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นให้เพิกถอนคำสั่งที่ไม่ต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการให้ผู้ฟ้องคดีและให้ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาคำขอต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการของผู้ฟ้องคดีให้ถูกต้องตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนด ทั้งนี้ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุด

๓. สารความรู้ต่อต้านการทุจริต

ธรรมาภิบาลสำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ธรรมาภิบาลเป็นหลักการสำคัญในการบริหารงานองค์กร เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ ประสิทธิผล โปร่งใส และตรวจสอบได้ โดยการประเมินคุณธรรมและความโปร่งใสในการดำเนินงานของหน่วยงานรัฐ (ITA) ได้นำหลักธรรมาภิบาลมาเป็นแนวทางสำคัญประการหนึ่งในกระบวนการประเมินดังกล่าว โดยมีรายละเอียด ดังนี้

๑. นิติธรรม (Rule of Law)

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใช้อำนาจตามกฎหมายและระเบียบ รวมถึงข้อบังคับต่างๆ ที่มีอยู่ โดยเคร่งครัดและไม่เลือกปฏิบัติ ทั้งนี้ ในการจัดทำบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องคำนึงถึง หลักความเสมอภาค กล่าวคือ การให้บริการสาธารณะแก่ประชาชนในท้องถิ่นต้องเป็นไปอย่างเท่าเทียมกันไม่แบ่งแยก ไม่ว่าจะเป็ประเด็นเกี่ยวกับเพศ เชื้อชาติ ศาสนา หรือ กลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ เป็นต้น นอกจากนี้้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังต้องให้ความสำคัญกับความเท่าเทียมกันในการเข้าถึงบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วย ทั้งนี้ ต้องคำนึงถึง ๒ องค์ประกอบย่อย ได้แก่ ๑) นิติธรรม (Rule of Law) และ ๒) ความเสมอภาค (Equity)

๑.๑ นิติธรรม (Rule of Law)

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นบริหารงานโดยยึดอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับในการปฏิบัติงานอย่างเคร่งครัดด้วยความชอบธรรม คำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของประชาชน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทั้งนี้ ให้รวมถึง การตราข้อบัญญัติ/เทศบัญญัติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วย

๑.๑.๑ การปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมายในการบริหารงาน

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงใช้อำนาจโดยยึดหลักข้อกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ และแนวทางปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง โดยคำนึงถึงอำนาจหน้าที่ ปัญหาและความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น ในการดำเนินการดังกล่าวให้คำนึงถึงมิติสำคัญทางการบริหารดังต่อไปนี้

๑) การบริหารงานบุคคลต้องดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารงานบุคคล ส่วนท้องถิ่น เป็นต้น

๒) การจัดทำและการบริหารแผนพัฒนาท้องถิ่น ต้องดำเนินการตามกฎหมาย ระเบียบ หรือหลักเกณฑ์ว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นต้น

๓) การตราข้อบัญญัติท้องถิ่น/เทศบัญญัติ เป็นไปตามขอบเขตอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมาย ในกรนั้นๆ ให้อำนาจแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการตราข้อบัญญัติท้องถิ่น/เทศบัญญัติ เช่น ข้อบัญญัติท้องถิ่นเกี่ยวกับงบประมาณ การเงิน การคลัง ข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ อาทิ การจัดการสิ่งปฏิกูลและมูลฝอย การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตลาด สถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร การจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ ตลอดจนข้อบัญญัติอื่นๆ ที่เกี่ยวกับการดำเนินการจัดบริการสาธารณะในลักษณะที่เข้าถึงประชาชนในท้องถิ่นนั้นๆ

๔) การบริหารการเงินการคลัง ต้องดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยวิธีงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกฎหมายว่าด้วยการรับเงินการเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษา และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กฎหมายว่าด้วยเงินอุดหนุนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นต้น

๕) การจัดบริการสาธารณะ ต้องดำเนินการตามมาตรฐานการบริหารและการบริการ สาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เช่น มาตรฐานถนน ทางเดินและทางเท้า มาตรฐานไฟฟ้าสาธารณะ มาตรฐานทางระบายน้ำ มาตรฐานการบำบัดน้ำเสีย มาตรฐานการจัดการขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล มาตรฐานการส่งเสริมกีฬา เป็นต้น

๑.๑.๒ การใช้อำนาจ/การปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมายต่อผู้มารับบริการ

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องคำนึงถึงการจัดทำบริการสาธารณะที่ครอบคลุมตามอำนาจหน้าที่และเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าถึงบริการนั้นๆ ได้อย่างทั่วถึง รวมถึงการอนุมัติ อนุญาต และการใช้อำนาจอื่นๆ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องดำเนินการโดยยึดหลักกฎหมาย ระเบียบ และคำนึงถึงความถูกต้องชอบธรรม ไม่เลือกปฏิบัติ และไม่มีการเรียกร้อยผลประโยชน์เพื่อตนเองหรือพวกพ้อง ทั้งนี้ ต้องปฏิบัติต่อประชาชนในพื้นที่และผู้ที่มาประกอบกิจการในพื้นที่อย่างเท่าเทียมกันไม่เลือกปฏิบัติ

๑.๒ ความเสมอภาค (Equity)

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดบริการสาธารณะและบังคับใช้กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับอย่างเท่าเทียม ไม่เลือกปฏิบัติ โดยไม่แบ่งแยกเพศ ถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา ศาสนา ตลอดจนสภาพและสถานะของบุคคล ทั้งทางร่างกาย เศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งคำนึงถึงโอกาสในการเข้าถึงบริการสาธารณะอย่างทั่วถึงและเป็นที่ยอมรับของประชาชนในท้องถิ่น โดยการจัดทำบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้คำนึงถึงความเสมอภาค ในการให้บริการแก่ประชาชนตามอำนาจหน้าที่และภารกิจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อย่างน้อยต้องครอบคลุม ด้านต่างๆ ดังนี้ ๑) ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ๒) ด้านงานส่งเสริมคุณภาพชีวิต ๓) ด้านการจัดระเบียบชุมชน/สังคม และการรักษาความสงบเรียบร้อย ๔) ด้านการวางแผน การส่งเสริมการลงทุน พาณิชยกรรม และการท่องเที่ยว ๕) ด้านการบริหารจัดการและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม ๖) ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม จารีตประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น

๒. คุณธรรม (Morality)

บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องพึงมีจิตสำนึกความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่โดยยึดมั่นในศีลธรรม คุณธรรมต้องยึดมั่นในประมวลจริยธรรมของท้องถิ่น รวมถึงมาตรฐานและจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพ โดยคำนึงถึงประโยชน์สุขของประชาชนเป็นหลักสำคัญ

๒.๑ การปฏิบัติตามประมวลจริยธรรม/มาตรฐานและจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพ

บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกคนต้องปฏิบัติหน้าที่โดยมีจิตสำนึกความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อประชาชน โดยยึดมั่นและปฏิบัติตามประมวลจริยธรรม มาตรฐานและจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพอย่างเคร่งครัด ทั้งนี้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงส่งเสริมและปลูกฝังจิตสำนึกให้บุคลากรของตนมีสำนึกความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน ยึดมั่นในประมวลจริยธรรมของข้าราชการการเมืองท้องถิ่นฝ่ายสภาท้องถิ่น ประมวลจริยธรรมของข้าราชการการเมืองท้องถิ่นฝ่ายบริหาร ประมวลจริยธรรมของข้าราชการ

พนักงาน และลูกจ้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แล้วแต่กรณี รวมทั้ง กำกับ กระตุ้น กวดขันการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรนั้น ให้เป็นไปตามมาตรฐาน และจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพนั้น เช่น บุคลากรทางการศึกษา บุคลากรทางสาธารณสุข วิศวกร เป็นต้น

๒.๒ การปฏิบัติตามหลักการขัดกันแห่งผลประโยชน์ (Conflict of Interest)

บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องปฏิบัติหน้าที่โดยยึดมั่นผลประโยชน์สาธารณะเป็นที่ตั้ง ไม่เห็นแก่ผลประโยชน์ส่วนตนหรือพวกพ้อง ไม่นำทรัพย์สินของราชการไปเป็นของส่วนตัวหรือนำไปให้กลุ่มหรือพวกพ้อง รวมทั้งต้องไม่เป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการปฏิบัติหน้าที่ตามอำนาจหน้าที่ของตนและต้องคำนึงถึง ความเหมาะสมในการดำรงตำแหน่งและการปฏิบัติหน้าที่อันจะเป็นการเปิดโอกาสให้เกิดการขัดกันแห่งผลประโยชน์ได้ เช่น การไม่เป็นคู่สัญญาหรือเป็นผู้มีส่วนได้เสียไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญาหรือกับบุคคลที่ทำสัญญากับหน่วยงานของรัฐที่ตนปฏิบัติหน้าที่อยู่ การไม่รับเงิน ทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใด อันมิควรได้ตามกฎหมายจากบุคคลอื่น ทั้งนี้ ตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ และพระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐

๓. ความโปร่งใส (Transparency)

บุคลากรทั้งฝ่ายการเมืองและฝ่ายข้าราชการประจำขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีความซื่อสัตย์สุจริต ตรงไปตรงมา รวมถึงการมีวัฒนธรรม และค่านิยมขององค์กรที่ให้ความสำคัญกับการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารและสื่อสารกับประชาชน เพื่อให้ประชาชนได้รับทราบถึงข้อมูลต่างๆ อย่างสม่ำเสมอเป็นปัจจุบัน และจัดให้มีการวางระบบ เพื่อให้ประชาชนและภาคส่วนอื่นๆ ในสังคมสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารต่างๆ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้โดยง่าย รวมถึงในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จึงมีความชัดเจน เป็นระบบ เป็นที่เข้าใจ รับรู้ และคาดการณ์ได้ของสังคม

๓.๑ การบริหารการเงินและการคลัง

ในการจัดทำข้อบัญญัติ/เทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี หรือแผนการใช้จ่ายงบประมาณประจำปี การจัดทำรายได้ การรับเงินการใช้จ่ายเงิน ตลอดจนการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ต้องดำเนินการตามกฎหมายตรงไปตรงมา มีความโปร่งใสและตรวจสอบได้ โดยต้องให้ความสำคัญกับการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ขั้นตอนการดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับการเงินและการคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผ่านทางช่องทางต่างๆ ที่ประชาชนสามารถเข้าถึงได้ง่ายและสะดวก และมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๓.๒ การบริหารงานบุคคล

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีระบบการสรรหา คัดเลือก แต่งตั้ง เลื่อนระดับ และการให้คุณให้โทษแก่บุคลากรภายในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างเป็นธรรมโปร่งใส สามารถตรวจสอบได้ รวมทั้งเปิดเผยหลักเกณฑ์ ขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานบุคคลเป็นการทั่วไป เพื่อให้ประชาชนหรือบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายและสะดวก

๓.๓ การจัดบริการสาธารณะ/การบริการประชาชน

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องจัดให้ประชาชนสามารถเข้าถึงบริการสาธารณะหรือบริการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้อย่างสะดวก รวดเร็วและเปิดเผยทุกขั้นตอน

๔. การมีส่วนร่วม (Participation)

การปฏิบัติงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงต้องยึดหลักการกระจายอำนาจและการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ โดยเปิดโอกาสให้ผู้ปฏิบัติงาน และประชาชนในท้องถิ่นได้รับรู้ เรียนรู้ และร่วมแสดงความคิดเห็น หรือเสนอปัญหา และประเด็นต่างๆ ที่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขและพัฒนา นอกจากนี้ ประชาชนยังต้องมีส่วนร่วมในการดำเนินการ และร่วมตรวจสอบการปฏิบัติงาน ทั้งนี้ การมีส่วนร่วมมีเป้าหมายสำคัญเพื่อแสวงหาฉันทามติร่วมของประชาชนภายในท้องถิ่น

๔.๑ การมีส่วนร่วม/การพยายามแสวงหาฉันทามติ (Participation/Consensus Oriented)

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ แสดงความคิดเห็นและเสนอปัญหาภายในท้องถิ่นในประเด็นต่างๆ ที่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขและพัฒนา เพื่อให้เกิดฉันทามติร่วมกัน ทั้งในเรื่องการกำหนดทิศทาง นโยบาย หรือแผนงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การบริหารงานและการจัดทำบริการสาธารณะ ตลอดจนการมีส่วนร่วมในการตรวจสอบและสอดส่องการปฏิบัติงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๔.๑.๑ การมีส่วนร่วมกำหนดทิศทางนโยบาย หรือแผนงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงจัดให้มีกระบวนการและกลไกให้ประชาชนในพื้นที่เข้ามา มีส่วนร่วมกำหนดทิศทาง นโยบาย แผนงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยประชาชนที่เข้าร่วมมีความหลากหลาย กระจายครอบคลุมทุกชุมชน เพื่อร่วมแสดงความคิดเห็น เสนอปัญหาและความต้องการ ผ่านแผนพัฒนาท้องถิ่น และแผนงานอื่นๆ

๔.๑.๒ การมีส่วนร่วมในการบริหาร

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงส่งเสริมและเปิดโอกาสให้บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ประชาชน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเข้ามามีส่วนร่วมบริหารจัดการเกี่ยวกับการตัดสินใจในเรื่องต่างๆ โดยสามารถให้ข้อมูล ความคิดเห็น แนะนำ ปรีกษา ร่วมวางแผนและร่วมปฏิบัติงาน

๔.๑.๓ การมีส่วนร่วมในการตรวจสอบ ติดตาม และประเมินผล

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นส่งเสริมให้ภาคส่วนต่างๆ เข้ามามีส่วนร่วมในการสอดส่อง ติดตาม ตรวจสอบ ประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานท้องถิ่น และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๔.๒ การกระจายอำนาจ (Decentralization)

ในการปฏิบัติราชการควรมีการมอบอำนาจและกระจายความรับผิดชอบในการตัดสินใจและการดำเนินการให้แก่ผู้ปฏิบัติงานในระดับต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม รวมทั้งมีการโอนถ่ายบทบาทและภารกิจให้แก่ภาคส่วนอื่นๆ ในสังคม

๔.๒.๑ การกระจายอำนาจในการตัดสินใจ

การปฏิบัติงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ควรมีการกระจายอำนาจในการตัดสินใจ ให้มีความสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมในพื้นที่ โดยมุ่งไปที่การมอบอำนาจในการตัดสินใจเพื่อให้บุคลากรในแต่ละระดับมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และรับผิดชอบในการดำเนินงาน โดยคำนึงถึงการสร้างขีดความสามารถขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการให้บริการสาธารณะ เพื่อประโยชน์สุขของประชาชน

๔.๒.๒ กระจายอำนาจไปสู่ภาคส่วนอื่น

การกระจายอำนาจในการตัดสินใจให้หน่วยงาน หรือภาคส่วนอื่นๆ หรือประชาชนในพื้นที่ เพื่อจัดการหรือจัดสรรทรัพยากรเพื่อสอดคล้องความต้องการของประชาชนหรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีการกระจายบุคลากร งบประมาณ เทคโนโลยี ที่เหมาะสม

๕. หลักความรับผิดชอบต่อ (Accountability)

ในการปฏิบัติงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมุ่งให้การทำงานมีคุณภาพ สร้างความเชื่อมั่นไว้วางใจ และตอบสนองต่อความคาดหวังของประชาชน ตลอดจนผู้มีส่วนได้เสียภายในท้องถิ่น หากการทำหน้าที่นั้นเกิดปัญหา หรือข้อขัดข้อง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องสามารถตอบคำถามและอธิบายให้ทราบถึงรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็น ปัญหาเหล่านั้น รวมทั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังต้องมีการจัดทำระบบการรายงานความก้าวหน้าและผลสัมฤทธิ์ ตามเป้าหมาย ตลอดจนระบบการบรรเทาปัญหาและผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น

๕.๑ ความรับผิดชอบต่อ

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถตอบคำถามและชี้แจงได้เมื่อมีข้อสงสัย รวมทั้งต้องมีการจัดวางระบบการรายงานความก้าวหน้าและผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ต่อสาธารณะ เพื่อให้ประชาชนตรวจสอบ และกำหนดให้มีการจัดเตรียมระบบการแก้ไขหรือบรรเทาปัญหาและผลกระทบใดๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นจากการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๕.๑.๑ การประเมินผลการปฏิบัติงานและการรายงาน

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงส่งเสริมและกำหนดให้มีเครื่องมือที่ช่วยชี้วัดความสำเร็จในการปฏิบัติงานของพนักงานและองค์กร ให้เกิดความชัดเจนเป็นรูปธรรมโดยระบบการประเมินผลนั้นควรต้องสะท้อนให้เห็นถึงความรับผิดชอบต่อผลการปฏิบัติงานของตน ละตอบสนองต่อความคาดหวังของประชาชนได้

๕.๑.๒ ระบบควบคุมภายใน ตรวจสอบภายใน และการบริหารความเสี่ยง

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีกระบวนการควบคุมภายใน ตรวจสอบภายใน และการบริหารความเสี่ยงที่มีมาตรฐานเพื่อให้การดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นไปด้วยความโปร่งใส และบรรลุผลสำเร็จตามภารกิจ หน้าที่และความรับผิดชอบต่อ และได้รับความเชื่อมั่นและความไว้วางใจจากประชาชน

๕.๑.๓ การจัดการเรื่องร้องเรียนและบรรเทาผลกระทบ

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีข้อมูล/ระบบ/วิธีการจัดการข้อร้องเรียนและบรรเทาผลกระทบต่อปัญหาหรือข้อขัดข้องที่ประชาชนร้องเรียน รวมทั้งต้องกำหนดระยะเวลาในการดำเนินการให้ทราบ และ

รายงานรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นปัญหาให้สาธารณชนได้รับทราบ พร้อมทั้ง มีระบบการวิเคราะห์ปัญหา และแนวทางการป้องกันปัญหาในรูปแบบและลักษณะเดิมไม่ให้เกิดขึ้นอีก

๕.๒ การตอบสนอง (Responsiveness)

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องสามารถให้บริการได้อย่างมีคุณภาพ สามารถดำเนินการแล้วเสร็จ ภายในกรอบระยะเวลาที่กำหนด สร้างความเชื่อมั่นไว้วางใจ รวมถึงตอบสนองตามความคาดหวัง/ความต้องการ ของประชาชนผู้รับบริการ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่มีความหลากหลายและมีความแตกต่างกันได้อย่างเหมาะสม

๕.๒.๑ การบริการอย่างมีคุณภาพ

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงรับผิดชอบและให้บริการต่อประชาชนในพื้นที่และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย อย่างมีคุณภาพ เพื่อให้ประชาชน/ผู้รับบริการเกิดความพึงพอใจ ความเชื่อมั่นและความไว้วางใจ

๕.๒.๒ การตอบสนองต่อปัญหาและความต้องการของประชาชน

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมุ่งพัฒนาประสิทธิภาพและคุณภาพในการปฏิบัติงานหรือ การให้บริการเพื่อจัดการ/บรรเทาปัญหาและตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนในพื้นที่ได้อย่างรวดเร็ว และทั่วถึง

๖. หลักความคุ้มค่า (Cost-Effectiveness / Economy)

การปฏิบัติงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีการกำหนดวิสัยทัศน์เชิงยุทธศาสตร์ตลอดจน เป้าหมาย และพันธกิจที่มีความชัดเจน โดยต้องมีลักษณะที่ตอบสนองต่อความคาดหวังของประชาชน นอกจากนี้ การปฏิบัติงานตามเป้าหมายและวิสัยทัศน์ดังกล่าว ต้องคำนึงถึงการใช้ทรัพยากรอย่างประหยัดและ คุ้มค่า รวมถึงใช้ระยะเวลาในการดำเนินการที่รวดเร็วและเหมาะสม

๖.๑ ประสิทธิภาพ (Effectiveness)

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีวิสัยทัศน์เชิงยุทธศาสตร์ เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่าย ปฏิบัติหน้าที่ตามพันธกิจให้บรรลุวัตถุประสงค์วางเป้าหมายการปฏิบัติงาน ที่ชัดเจน และอยู่ในระดับที่ตอบสนองต่อความคาดหวังของประชาชน โดยสร้างกระบวนการปฏิบัติงานอย่างเป็นระบบ และมีมาตรฐาน มีการจัดการความเสี่ยงและมุ่งเน้นผลการปฏิบัติงานเป็นเลิศ รวมถึงมีการติดตาม ประเมินผล และพัฒนาปรับปรุงการปฏิบัติงานให้ดีขึ้นอย่าง

๖.๑.๑ การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นที่มีความชัดเจน ตอบสนองต่อความต้องการ ของประชาชน และสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดและประเทศ โดยวางเป้าหมายแผนการ ปฏิบัติงานที่ชัดเจน

๖.๑.๒ แนวทางการปฏิบัติงานที่ทำให้บรรลุเป้าหมาย

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นปฏิบัติงานอย่างเป็นระบบ มุ่งผลของความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ทั้งใน เชิงปริมาณและคุณภาพ รวมทั้งกำหนดระบบการติดตาม ประเมินผลและพัฒนาปรับปรุงการปฏิบัติงานให้ดีขึ้น อย่างต่อเนื่อง

๖.๒ ประสิทธิภาพ (Efficiency)

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องใช้ทรัพยากรอย่างประหยัด เกิดผลิตภาพที่คุ้มค่าต่อการลงทุน และบังเกิดประโยชน์สูงสุดต่อส่วนรวม ทั้งนี้ ต้องมีการลดขั้นตอนและระยะเวลาในการปฏิบัติงานเพื่ออำนวยความสะดวก และลดภาระค่าใช้จ่าย ตลอดจนยกเลิกภารกิจที่ล่าสมัยและไม่มีความจำเป็น

๖.๒.๑ ความประหยัด

การนำทรัพยากรที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอยู่อย่างจำกัดมาใช้หรือจัดสรรอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดต่อท้องถิ่น โดยคำนึงถึงต้นทุนการผลิตและการใช้ทรัพยากรอย่างประหยัด รวมทั้งประเมินความคุ้มค่าก่อนและหลังการดำเนินงานโครงการ/กิจกรรม

๖.๒.๒ ความรวดเร็ว

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ คำนึงถึงกรอบระยะเวลา ที่กำหนดให้บริการอย่างรวดเร็ว สนองตอบต่อความคาดหวังของประชาชน และตอบสนองต่อสถานการณ์ได้อย่างทันที่

๖.๒.๓ มาตรฐานและการพัฒนาคุณภาพการให้บริการ

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องปฏิบัติงานอย่างเป็นระบบ ตามขั้นตอน ได้มาตรฐาน รวมทั้งพัฒนาระบบการให้บริการอย่างสม่ำเสมอ